

บันทึกการเลี้ยงดูสามียุคหิน

史前养夫记

1

决绝

เจ๋วเจ๋ว

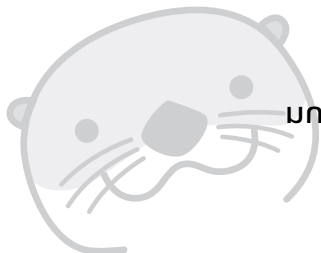
เขียน

มกรา หน้าฝน และสิมิลิเบียน

แปล

黑芝麻糊

วาด

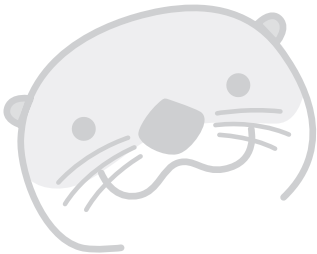

Lilac

แบ่งปันความประทับใจกับ Lilac ได้ที่

📘 @Lilac.Novel

✉ @Lilac_Novel

ทดลองอ่าน

คำนำสำนักพิมพ์

จะเกิดอะไรขึ้น หากเราได้ย้อนกลับไปสู่โลกยุคหินที่ทุกคนยังอาศัยอยู่ในถ้ำ ไร้วิวัฒนาการ ไม่ใส่เสื้อผ้า แถมยังล่าไดโนเสาร์เป็นอาหาร!

ในโลกยุคหินที่มนุษย์ทุกคนสามารถกลายเป็นสัตว์อสูร ผู้ที่แข็งแรงที่สุดย่อมเป็นใหญ่ เป็นที่ชื่นชมยกย่องของผู้คน ทว่าท่ามกลางมนุษย์อสูรเหล่านี้ กลับมีมนุษย์คนหนึ่งที่ไม่สามารถกลายเป็นสัตว์อสูรได้ จนกลายเป็นคนไร้ค่า ผู้คนต่างไม่สนใจไยดี จนอยู่มาวันหนึ่ง ก็มีคนหยิบยื่นเนื้อไดโนเสาร์ชิ้นหนึ่งมาให้...

เรามาร่วมเดินทางเข้าไป แทะรอยเท้าเพื่อล่าไดโนเสาร์ สูดดมกลิ่นหอมของดอกห้อมช้าง พร้อมสัมผัสกับชีวิตในโลกยุคหินกันดีกว่า

ความน่ารักใสซื่อของคนยุคดึกดำบรรพ์จะต้องทำให้คุณอมยิ้มได้อย่างแน่นอน

ด้วยรัก

Lilac

ທດສະຍານ

1

สงเหยีย

แสวงอาทิตย์อันอบอุ่นสอดส่องมาจากฟากฟ้า ทาทาบลงบนผืนป่าอันเขียวขจี

ต้นไม้ใหญ่แผ่กิ่งก้านสาขา ใช้พื้นที่ใบไม้อันกว้างใหญ่รองรับแสงแดดใบของต้นไม้เหล่านี้ทั้งมีเยื่อหุ้มขนาดกว้างใหญ่เสียจนเมื่อแสงอาทิตย์อันสว่างจ้าไร้สิ้นสุดส่องผ่านพุ่มไม้ เงาใต้ต้นไม้ก็เหลือเพียงแสงตกกระทบเล็ก ๆ ไม้ก็จุด

สายลมระลอกหนึ่งกระโชกแรงจนแสงเหล่านั้นกะพริบไหวไปตามลมท่ามกลางเสียงลมปะทะกับใบไม้ดังแซกซ่า เลโซโทซอรัส¹ ขนาดตัวยาวประมาณสี่นิ้ว² กรงเล็บด้านหน้าขนาดเล็ก และขาหลังอันแข็งแรงงอกระโดดออกมาจากพุ่มไม้

มันเป็นไดโนเสาร์กลุ่มออร์นิโทพอดส์³ ขนาดเล็กที่ค่อนข้างหายาก และเป็นเป้าหมายการล่าของเหล่าไดโนเสาร์กินเนื้อ

เจ้าเลโซโทซอรัสยืดลำตัวท่อนบนขึ้นมองไปรอบ ๆ หลังจากแน่ใจว่าไม่มีอันตรายแล้ว มันจึงใช้พินแหลมรูปทรงหัวศรตรงขากรรไกรทั้งสองข้างกัดทิ้งไปไม้

¹ เลโซโทซอรัส (Lesothosaurus) เป็นไดโนเสาร์พันธุ์ออร์นิทิสเกีย เป็นสัตว์ที่กินพืชกินสัตว์

² นิ้ว คือ หน่วยวัดความยาวแบบจีนโบราณ 1 นิ้วเท่ากับ 10 นิ้ว

³ ออร์นิโทพอดส์ (Ornithopods) เป็นกลุ่มของไดโนเสาร์ออร์นิทิสเซียนที่มีขนาดเล็ก วิ่งด้วยเท้าสองเท้า มีกระดูกสะโพกคล้ายสัตว์ปีก มีปากคล้ายเบ็ด

ในพุ่มไม้ตรงหน้า

มันกินอย่างตั้งอกตั้งใจ ปากเคี้ยวหับๆ ไม่หยุด ทว่าไม่คาดคิดว่าทันใดนั้น
จู่ๆ จะมีหมีสีน้ำตาลตัวใหญ่พุ่งออกมาจากด้านหลังพุ่มไม้ด้านข้าง หมายพุ่ง
กระโจนเข้าหามัน...

เลโซโทซอร์สตัวนั้นไม่ทันได้หลบหนีก็ถูกหมีสีน้ำตาลตะครุบใส่ ชั่วขณะนั้น
ทุกอย่างพลันเงียบงัน

หมีสีน้ำตาลหยุดตัวยืนขึ้น

หมีสีตัวนี้มีคามสูงเกือบสิบนิ้ว เมื่อมันยืนขึ้นจะเห็นได้ว่าเลโซโทซอร์ส
ถูกทับจนหลังหักอยู่เบื้องล่าง หมีสีน้ำตาลตัวนี้เพิ่งใช้น้ำหนักของตัวเองทับ
เลโซโทซอร์สจนขาดใจตาย...แม้น้ำหนักของมันจะลดลงไปมากหลังช่วงจำศีล
ในฤดูหนาว แต่มันก็ยังมึนน้ำหนักกว่าแปดร้อยจิน⁴ และเลโซโทซอร์สผู้ฆ่าสังสาร
ตัวนั้นก็หนักเพียงยี่สิบกว่าจินเท่านั้น

หมีสีน้ำตาลสุดดมกลิ่นในอากาศ เหลือบมองเลโซโทซอร์สบนพื้นอีกครั้ง
ทันใดนั้นก็กลายร่างมาเป็นชายหนุ่มร่างสูงหน้าตาหล่อเหลา แต่ค่อนข้างผอมบาง
สูงประมาณเจ็ดนิ้วกว่า

หลังจากชายหนุ่มกระโจนเข้าไปในพุ่มไม้ เขาก็หยิบเอากระป๋องหนึ่ง
ที่ทำจากหนังไดโนเสาร์ออกมาใส่ จากนั้นจึงแบกเลโซโทซอร์สที่เขาเพิ่งจับได้
ขึ้นมา ขณะที่วิ่งเข้าไปในป่า ผิวสีน้ำตาลตัดกับกระป๋องหนังสีเขียวเข้มที่พลั่วไหว
ดูกลมกลืนไปกับสีสนของป่า

เขาวิ่งเร็วมาก หลังจากนั้นไม่นานก็มาถึงตีนเขาลูกหนึ่งซึ่งอยู่ไม่ไกล ก่อน
มุ่งไปยังที่ราบระหว่างช่องเขา

ที่ราบแห่งนี้ไม่กว้างใหญ่นัก มีพื้นที่ประมาณห้าสิบหรือหกสิบหมุ⁵ แต่ไม่มี
พืชพรรณใด ๆ อยู่เลย พื้นดินโคลนถูกผู้คนเหยียบย่ำล้นจนไปมาจนแห่งกรังและ
ราบเรียบ กลายเป็นลานกว้างโอบล้อมด้วยภูเขา

⁴จิน คือ หน่วยวัดน้ำหนักของจีน 1 จินเท่ากับ 500 กรัม หรือ 0.5 กิโลกรัม

⁵หมุ คือ หน่วยวัดพื้นที่ของจีน โดย 1 หมุเท่ากับ $\frac{1}{15}$ เฮกตาร์ หรือ 0.416667 ไร่ ในที่นี้
50-60 หมุจะประมาณ 25 ไร่

มีเพียงกระท่อมที่สร้างขึ้นอย่างเรียบง่ายรอบ ๆ ลานกว้างนั้น ตัวกระท่อมสร้างขึ้นจากไม้และเศษวัสดุอื่น ๆ ภูเขาสูงชันรอบ ๆ มีการขุดเป็นขั้นบันไดและโพรงถ้ำ มีผู้คนเข้าออกเป็นครั้งคราว

เวลานี้ชายหญิงหลายสิบคนที่สวมกระโปรงหนังสัตว์กำลังยุ่ง่วนอยู่ที่มุมหนึ่งของลานกว้าง เมื่อเห็นชายหนุ่มวิ่งเข้ามาก็ส่งเสียงทักทายเขาทีละคน “สงเหี้ย!”

“สงเหี้ย เจ้ากลับมาแล้ว!”

“สงเหี้ย เจ้ายอดเยี่ยมจริง ๆ! เพิ่งจะออกไปแค่ประเดี๋ยวเดียวก็จับกิ้งก่าแห่งเลโซโทมาได้แล้ว!”

ทุกคนต่างพากันอิจฉาทาร้อน หนึ่งในนั้นมีหญิงสาวรูปร่างกำยำผู้หนึ่ง กลืนน้ำลายพลางเอ่ยว่า “กิ้งก่าแห่งเลโซโทตัวนี้ดูร่างกายกำยำจริง ๆ ดูแล้วน่าอร่อยยิ่งนัก!”

“ข้าแคโซคตีกี่เท่านั้น” สงเหี้ยที่กำลังอึดอัดอยู่คล้อยมาแล้วเดินผ่านพวกเขาไปทางฝั่งตะวันออก

เขากำลังรีบร้อนไปหาคนผู้หนึ่ง จับเหยื่อได้เช่นนี้ ซือลี่ต้องดีใจมากแน่!
เขาคิดในใจ

คนเหล่านั้นที่เพิ่งจะคุยกับสงเหี้ยเมื่อเห็นว่าเขาเดินจากไปแล้ว ต่างก็หันกลับมาทำงานกันต่อ ตอนนั้นพวกเขากำลังชำแหละสตรูธิโอมีมัส^๖ อยู่หลายตัว

สตรูธิโอมีมัสเหล่านี้มีน้ำหนักประมาณสองถึงสามร้อยจิน มันถูกนำกรบหนุมของเผ่าร่วมกันล่ามาตั้งแต่เช้า เหยื่อที่ได้จากการร่วมกันล่าจะถือเป็นสมบัติกองกลางของเผ่า หลังจากการจัดกรบชำแหละเหยื่อแล้ว ผู้คนในเผ่าจะได้รับจัดสรรโดยไม่แบ่งแยกเพศไหนหรืออายุเท่าใด แน่นอนว่าส่วนที่ดีที่สุดจะเก็บไว้สำหรับนักรบที่เข้าร่วมการล่า สงเหี้ยกับซือลี่เป็นหัวเรี่ยวหัวแรงหลัก ดังนั้นพวกเขาจะได้รับส่วนแบ่งเป็นหัวใจกับตับของเหยื่อที่ล่าได้

เครื่องในของสัตว์เป็นยาบำรุงกำลังชั้นดี ทั้งยังช่วยบำรุงดวงตาให้กระจ่างใส ถือเป็นอาหารโปรดอย่างหนึ่งของพวกเขาเลยทีเดียวนะ มนุษย์อสูรเร็วร้อนบางส่วน

^๖ สตรูธิโอมีมัส (Struthiomimus) คือไดโนเสาร์ชนิดหนึ่ง ลักษณะคล้ายกับนกกระจอกเทศ มีขนาดพอ ๆ กับนกกระจอกเทศ ขาวๆ ลำตัวสั้น คอยาว หัวแบนเล็ก มีหางเล็กเรียวยาว และมีขาหน้าที่มีเล็บยาว

จะออกเล่าในร่างเดิม หลังจากจับเหยื่อได้แล้ว สิ่งแรกที่พวกเขาทำคือฉีกท้องของพวกมันแล้วกินอวัยวะภายในสด ๆ จนเกลี้ยง

หญิงสาวร่างกำยำผู้หนึ่งรู้สึกอิจฉาดาร้อนเมื่อเห็นเลโซโทซอร์สในมือของสงเหย่ย ใช้มีดหินกรีดคอสตรีโออิมมีสพลางมองดูแผ่นหลังของสงเหย่ยด้วยดวงตาร้อนผ่าวเล็กน้อย “สงเหย่ยยอดเยี่ยมจริงๆ! เมื่อเช้านี้เพิ่งจะออกไปล่าสัตว์กับทุกคน แต่ช่วงบ่ายก็ยังมีเรียวแรงออกไปล่าอีก ถ้าหากฆ่าได้มีลูกกับเขาคงดีไม่น้อย!”

“เจ้าอย่าได้คิดเชียว เขาชอบซื้อลีนะ รอดึงยามดอกหอมช้าง⁷ ผลิบานพวกเขาจะทำพิธีเป็นคู่ครองกันต่อหน้าท่านหมอผี⁸ แล้ว” ชายร่างผอมบางที่อยู่ด้านข้างพูดขึ้น

ในเผ่าของพวกเขา คนส่วนใหญ่จะไม่ได้ทำพิธีเป็นคู่ครองกัน เมื่ออยากอยู่กับผู้ใดก็ไปอยู่ อยากมีบุตรกับผู้ใดก็ไปมี หากไม่รักชอบแล้วก็เพียงแยกทาง

หญิงสาวบางคนให้กำเนิดบุตรเจ็ดหรือแปดคน โดยที่บิดาของเด็กเหล่านี้ อาจเป็นคนละคนกันด้วยซ้ำ

ทว่าหากคนสองคนให้คำสัญญากับเทพอสูรต่อหน้าหมอผีว่าจะตกลงอยู่กินในวันที่ดอกหอมช้างผลิบานนั้น พวกเขาจะไม่มีวันแยกจากกัน และมนุษย์อสูรอื่นๆ ก็จะไม่ต่อแยกพวกเขา เพราะการแยกคู่ครองที่ได้รับพรจากเทพอสูรนั้นถือเป็นบาป

พวกเขาเชื่อฟังคำของหมอผีประจำเผ่าเสมอมา

เมื่อหญิงสาวร่างกำยำได้ยินชายร่างผอมบางพูดเช่นนั้น นางจึงเบะปากแล้วเอ่ย “ที่เจ้าพูดมาใครกันบ้างที่ไม่รู้ เฮ้อ! เหตุใดสงเหย่ยถึงเลือกซื้อลีเป็นคู่ครองกัน พวกเขาเป็นผู้ชายทั้งคู่ อีกอย่าง ซื้อลีก็มีลูกให้เขาไม่ได้!”

ผู้ชายในเผ่ายังมีบุตรมากก็ยังมีเกียรติ บิดาของสงเหย่ยซึ่งเป็นอดีตหัวหน้าเผ่ามีบุตรเก้าคนซึ่งเกิดจากหญิงทั้งห้า ส่วนท่านอาของสงเหย่ยที่เป็น

---

⁷ เป็นไม้พุ่ม ช่อดอกแบบช่อกระจุก แตกแขนงสั้นๆ ออกตามปลายกิ่ง สีม่วงอมแดงหรืออมชมพู ด้านนอกมีขนละเอียด ลักษณะเป็นช่อๆ ช่อหนึ่งมีหลายดอก

⁸ หมอผี หรือซาแมน (Shaman) คือผู้นำจิตวิญญาณของกลุ่มคนหรือชนเผ่า

หัวหน้าเผ่าคนปัจจุบันก็มีบุตรห้าคนซึ่งเกิดจากหญิงทั้งสาม

แต่สงเหี้ยแตกต่างจากคนอื่น ๆ หลังจากเติบโตเป็นผู้ใหญ่ เขากลับตัดสินใจจะครองคู่กับผู้ชายด้วยกัน

คิดมาถึงตรงนี้ หญิงสาวร่างกำยำก็รู้สึกเสียใจมาก

นางโตมากับสงเหี้ย รู้สึกประทับใจในชายหนุ่มผู้แข็งแกร่งที่สุดในชีวิตของนาง ทั้งยังปลุกพลังสติเป็นหมีสีน้ำตาล ทักษะการต่อสู้ก็ไม่ธรรมดา นางบอกกับสหายคนสนิทของตนว่ารอให้สงเหี้ยเติบโตขึ้นเมื่อไร นางจะไปหลับนอนและมีบุตรกับเขา!

สุดท้ายผู้ที่เหมาะจะเป็นบิดาของบุตรตนที่สุด นึกไม่ถึงว่าจะเลือกผู้ชายมาเป็นคู่ครอง!

หากเขาแค่หาคู่ครองก็ช่างเถิด แต่คนผู้นั้นกลับเป็นผู้ชายที่สมบูรณ์แบบที่สุดรองจากเขาคือด้วย!

หญิงสาวร่างกำยำเหลือบมองชายร่างผอมที่อยู่ข้างๆ แล้วทอดถอนใจ

นอกจากสงเหี้ยกับซื่อลี่แล้ว นักรบอสูรที่แข็งแกร่งเป็นลำดับถัดมาในเผ่าคือ ‘หู่เยว่’ นำเสียดายที่หู่เยว่เป็นหญิงสาว จึงไม่อาจมีบุตรกับนางได้ เมื่อดูลำดับถัดไปจากนั้น... ก็คือตัวนางนั่นเอง!

นางไม่ยอมมีบุตรกับผู้ชายที่สู้นางไม่ได้ ทั้งยังหน้าตาไม่หล่อเหลา!

หญิงสาวร่างกำยำเสียใจมาก หยิบมีดแล้วออกแรงผ่ากระดูกขาของซากสตรูธิโอมีมัสออกเป็นสองส่วนอย่างง่ายดาย

กระดูกเหล่านี้จะถูกนำมาใช้ทำน้ำแกง ไชกระดูกข้างในเป็นอาหารอันโอชะที่หาได้ยาก ทั้งยังให้พลังกำลังแก่พวกเขาได้ ไม่อาจดื่มลิ้นเปลือง!

ระหว่างที่หญิงสาวร่างกำยำยังนึกเสียใจที่เธอไม่สามารถให้ลูกหมีสักตัวกับตนได้ สงเหี้ยก็อุ้มเลโซโทซอร์สมาที่ด้านหน้าภูเขาด้านตะวันออกของช่องเขา ที่นั่นมีการขุดเจาะถ้ำเอาไว้หลายแห่ง

เผ่าของพวกเขาเรียกว่า ‘เผ่าหมีใหญ่’ นั่นเป็นเพราะผู้ก่อตั้งเผ่านี้เป็นผู้ที่ตื่นรู้กลายเป็นหมีสีน้ำตาลร่างยักษ์ มนุษย์อสูรทุกคนจะตื่นรู้ได้เมื่ออายุสิบขวบ และจะกลายเป็นสัตว์ต่างชนิดกันเพื่อการต่อสู้รวมไปถึงออกล่า ยิ่งไปกว่านั้น ทุกคนจะตั้งชื่อตามชนิดของสัตว์หลังจากที่ปลุกพลัง

ยกตัวอย่างเช่นสงเหี้ย เขาถูกเรียกว่า 'เหี้ย' จนกระทั่งเขาอายุได้สิบขวบ หลังจากเปิดผนึกพลังสติร่างเป็นหมีสีน้ำตาลเหมือนบิดาของเขา จึงได้เพิ่มคำว่า 'สง'⁹ ไว้ข้างหน้า แล้วเขาก็ได้ชื่อ 'สงเหี้ย' มาครองนับตั้งแต่นั้น

อีกตัวอย่างหนึ่งคือ ซือลี่ เดิมเขาชื่อว่า 'ลี่' แต่หลังจากปลุกพลังกลายเป็นสิงโต เขาจึงถูกเรียกว่า 'ซือลี่'¹⁰

ด้านล่างสุดทางด้านตะวันออกของช่องเขาเป็นถ้ำขนาดใหญ่ที่เด็กและคนชราในเผ่าอาศัยอยู่ด้วยกัน หากเดินขึ้นบันไดด้านข้างไป ก็จะไปถึงชั้นสองและสามได้ที่นั่นมีถ้ำที่จัดสรรให้ครอบครัวของเผ่าได้พักอาศัยอยู่มากมาย หน้าถ้ำในแต่ละชั้นที่พวกเขาอาศัยอยู่มีทางเดินกว้างประมาณเกือบแปดจี้

ถ้ำของซือลี่อยู่บนชั้นสอง

สงเหี้ยยังไม่ได้ก้าวขึ้นบันไดก็มองเห็นซือลี่ในชุดกระโปรงหนังสัตว์นอนอาบแดดอย่างเกียจคร้านอยู่บนหญ้าแห้งผืนใหญ่ ดวงตาหริ่งกึ่งหนึ่ง

ผู้มีพลังสติร่างเป็นสิงโตล้วนชื่นชอบการนอน เช่นเดียวกับผู้มีพลังสติร่างเป็นหมีสีน้ำตาลที่ยอมคุ้นเคยกับการจำศีล...ท่าทางเกียจคร้านเช่นนี้ของซือลี่เป็นสิ่งที่สงเหี้ยพบเห็นอยู่เป็นประจำ

และเขาก็ยังคงหลงใหลมันอีกด้วย

เขาชอบซือลี่ มองเท่าไรก็รู้สึกว่าจะไม่พอ...ซือลี่นั้นดูดีมากจริง ๆ!

แต่เวลานี้ก็เย็นมากแล้ว...

“ซือลี่ ตื่นได้แล้ว” สงเหี้ยเอ่ยเรียกไปหนึ่งครั้ง กระตุกยิ้มมุมปากเล็กน้อยก่อนจะพูดว่า “เข้าจับเหยื่อได้!”

ในฐานะนักรบอสูรของเผ่า พวกเขาออกล่ากันวันเว้นวัน และวันนี้เป็นวันแห่งการออกล่า

ช่วงเช้าซือลี่วิ่งเยาะไปหน่อย เมื่อกลับมาถึงถ้ำจึงนอนพักทันที แม้ว่าช่วงบ่ายเขาไม่ยากออกไปไหน แต่เมื่อสงเหี้ยคำนวณว่าอาหารที่เผ่าแจกจ่ายให้

⁹ สง แปลว่าหมี่ในภาษาจีน

¹⁰ ซือ มาจากซือจี้ แปลว่าสิงโตในภาษาจีน

อาจไม่เพียงพอ ก็จำต้องออกไปล่ามาเพิ่มอีก

เขาโชคดีที่ใช้เวลาไม่นานก็จับเลโซโทซอร์สตัวหนึ่งได้

แม้ว่าเลโซโทซอร์สจะตัวไม่ใหญ่นัก แต่เมื่อเอามารวมกันกับอาหารที่เผ่า แจกจ่ายให้ ก็เพียงพอทำให้เขากับซ็อลลี รวมถึงครอบครัวของซ็อลลีมีกินอิ่มท้อง ได้ถึงสองวันแล้ว ต่อให้ฝูงนี้จะไม่มีการออกล่าร่วมกัน แต่เขากับซ็อลลีจะออกไป ล่าเหยื่อตัวอื่นเพื่อกักตุนเอาไว้เอง

หลังจากผ่านฤดูหนาวไปเขาก็ชิวพอมลงอย่างมาก ร่างสัตว์อสูรไม่แข็งแรง พอ ทำให้ตอนนี้เขาจำเป็นต้องกินอาหารเยอะขึ้น

ซ็อลลีนอนอยู่บนหญ้าแห้ง ลืมตาและมองไปรอบๆ คิวฆมวดเข้าหากัน เล็กน้อย ไม่นานก็หลับตาลงอีกครั้ง

“ซ็อลลี ตื่นได้แล้ว!” สงเหยียยยื่นมือออกมาตบไหล่ของซ็อลลี

ซ็อลลีตื่นขึ้นทันทีด้วยอาการงัวเงีย เขามองสงเหยียยด้วยความประหลาดใจ “สงเหยียย? เจ้า...ไม่ใช่เจ้า...”

ซ็อลลีหุบปากอย่างรวดเร็ว นัยน์ตาเต็มไปด้วยความสงสัยระคนเหลือเชื่อ รวากับว่าสงเหยียยกลายเป็นไดโนเสาร์หน้าตาน่ากลัว

สีหน้าของเขาทำให้สงเหยียยรู้สึกแปลกใจ “ซ็อลลี เกิดอะไรขึ้นกับเจ้า”

ซ็อลลีไม่พูดอะไรก่อนจะติดตัวลุกขึ้น เขาชมวดคิวฆมวดมองไปรอบๆ จากนั้นมองลงมาที่ร่างตัวเองก่อนจะยื่นมือไปหยิกท้อง

ซ็อลลีก็เป็นเช่นเดียวกับสงเหยียย พวกเขาล้วนเป็นคนในเผ่าที่รูปร่างสูงใหญ่ ทั้งยังแข็งแรงกำยำ ผมสีน้ำตาลยาวกระเซอะกระเซิงของเขาชี้ฟู ชูยังมีใบไม้ ติดอยู่ด้านหลัง ใบไม้เหล่านั้นขยับไหวไปตามการเคลื่อนไหวของเขา

สงเหยียยรู้สึกสับสนเล็กน้อย เขาช่วยปัดใบไม้ออกจากหัวของซ็อลลี

การกระทำของเขาทำให้ซ็อลลีรู้สึกตัวจนหันมาจ้องมองเขา

สีหน้าท่าทางของซ็อลลีเปลี่ยนแปลงอีกครั้ง ทันใดนั้นเขาก็กลายเป็น สิ่งโตพุ่งทะยานออกไป

สงเหยียยไม่ทันได้ตั้งตัว ดังนั้นเขาจึงได้แต่ยืนนิ่งมองดูซ็อลลีวิ่งหนีไป ก่อนจะหยิบกระป๋องหนึ่งสั้วของซ็อลลีที่ขาดวินเพราะร่างกายที่เปลี่ยนแปลงอย่าง กะทันหันขึ้นมา จากนั้นเดินลงบันไดที่อยู่ด้านหลัง

ที่นั่นคือถ้ำของซ็อลลี

มารดา กับน้องชายของเขาเข้ามาที่เผ่าเมื่อแปดปีก่อน

ตอนนั้นเป็นช่วงฤดูร้อน สงเหี้ยผู้ซึ่งชอบการลงไปในน้ำเพื่อจับปลา มาโดยตลอด เพิ่งจะปลุกพลังสติเป็นหมีสีน้ำตาล เมื่อเห็นผู้เป็นอาจับปลาในแม่น้ำ เขาก็อยู่ข้างๆ คอยเลียนแบบท่าทาง เรียนรู้ที่จะทำตามทุกประการ เขากลายร่างเป็นหมีสีน้ำตาลตัวน้อย จับปลาตัวใหญ่สองสามตัวขึ้นมาได้ทั้งที่ไม่เคยจับมาก่อน

เขากัดปลาให้ตายแล้ววางไว้ที่ริมแม่น้ำ เดิมตั้งใจว่าจะหิวมันกลับไปกิน ทว่าจู่ๆ ก็มีลูกสิงโตสีเทาเนื้อตัวมอมแมมพุ่งตรงมากินปลาของเขาโดยไม่ทันตั้งตัว...

เขารีบวิ่งไปตะครุบลูกสิงโตตัวนั้นจนมันตกใจหมดสติ ด้วยอารามตกใจ เขารีบไปหาท่านอาเพื่อขอความช่วยเหลือ จากนั้นท่านอา ก็พาลูกสิงโตตัวน้อยนี้ รวมทั้งมารดา กับน้องชายของมันกลับมาที่เผ่า

สิงโตน้อยตัวนั้นก็คือซ็อลลี

ซ็อลลีหิวจัดจนเป็นลมสลบไป แต่ไม่ได้บาดเจ็บร้ายแรงอะไร ส่วนมารดาของเขาร่างกายอ่อนแอมาก อาการร้อแร่จะวนจะสิ้นลม หมอผีประจำเผ่าได้นำยาสมุนไพรมาช่วยชีวิตนางเอาไว้

นับตั้งแต่นั้น ครอบครัวของพวกเขา ก็อาศัยอยู่ในเผ่าหมีใหญ่เรื่อยมา

ทว่าครอบครัวของพวกเขา ทั้งอ่อนแอ ทั้งยังมีขนาดย่อม ในเวลานั้นจึงไม่ได้รับการยอมรับให้เป็นสมาชิกของเผ่า ท่านอาของสงเหี้ย ซึ่งเป็นหัวหน้าเผ่า ได้อนุญาตให้พวกเขาอาศัยอยู่ในเผ่า และหาอาหารอยู่รอบบริเวณเผ่าได้เพียงเท่านั้น

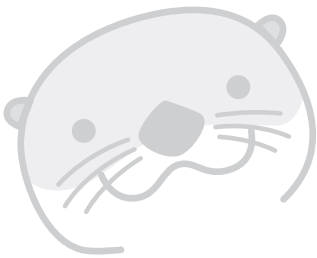
เมื่อสามปีที่แล้ว ในที่สุดซ็อลลีก็ได้มีส่วนร่วมในการล่าสัตว์ เผ่าจึงให้การยอมรับพวกเขาเข้าเป็นสมาชิกเผ่า ปีที่แล้วซ็อลลีเติบโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว นับวันความสามารถยิ่งเก่งกาจ เผ่าจึงได้จัดสรรถ้ำไว้ให้พวกเขาพักอาศัย

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา ครอบครัวของซ็อลลีอาศัยอยู่รอบนอกของเผ่ามาตลอด และไม่ได้รับการยอมรับจากคนในเผ่าให้เป็นสมาชิกเผ่าแต่อย่างใด สงเหี้ยได้ดูแลซ็อลลีมาตลอด โดยมักจะพาเขาไปจับปลา จับโดโนเสาร์ตัวเล็ก หรือแมงกระตังจับแมลงด้วยกัน ความสัมพันธ์ระหว่างทั้งสองนับวันยิ่งพัฒนาขึ้น จนเงาร่างของทั้งคู่แทบจะไม่เคยแยกจากกัน เมื่อปลายปีที่แล้ว หลังจากที่ทั้งคู่อายุ

ได้ليبแปรดปีบริบูรณ์ ทั้งคู่ก็ตัดสินใจจะใช้ชีวิตร่วมกัน ตกลงปลงใจเป็นคู่ครอง
ที่ได้รับการอวยพรจากเทพอสูร

ทว่าวันนี้ชื่อลี้กลับผิดแผกไป...หากเป็นเมื่อก่อน ชื่อลี้คงจะออกมาคุย
กับเขาเรื่องวิธีกินกึ่งกำแห่งเลโซโทตัวนี้อย่างออกรสออกชาติ แล้วเอ๋อชื่นชมเขา
ด้วยซ้ำ

ตอนนี้สงเหี้ยรู้ลี้กลับสนยั้งนัก

ทดลองอ่าน

2

ซอลี่

แม้ว่าท่าทีของซอลี่จะแปลกไป แต่สงเหี้ยก็ไม่ได้เก็บมาใส่ใจมากนัก เมื่อเช้าพวกเขาขังต่อสู้อยู่ข้างกันอยู่เลย พอมาตอนนี้...บางที่ซอลี่อาจจะแค่ฝันร้ายกระมัง

สงเหี้ยเดินขึ้นบันไดไปเรื่อย ๆ ไม่นานก็มาถึงปากถ้ำ ก่อนตะโกนเรียก “ท่านนี่อ้อ!”

ถ้ำแห่งนี้เป็นที่พักอาศัยของครอบครัวซอลี่ ขนาดถ้ำไม่ใหญ่ ทำเลที่ตั้งเองก็ไม่ค่อยดีนัก ประตูทำจากแผ่นไม้ผูกด้วยเถาวัลย์และพอกทับด้วยโคลนไปหนึ่งชั้น ดูแน่นหนาแข็งแรงมาก

ก่อนจะเข้าฤดูหนาวในปีก่อน สงเหี้ยเป็นคนช่วยพวกเขาสร้างมันขึ้นมา มารดาของสงเหี้ยเลี้ยงดูบุตรชายบุตรสาวหลายคน ทำให้นางไม่มีเวลาดูแลสงเหี้ย ดังนั้นตั้งแต่ยังเด็กเขาจึงไปคลุกคลีอยู่กับพวกผู้เฒ่าและเด็ก ๆ ระหว่างนั้นได้เรียนรู้งานฝีมือมากมาย

ประตูถูกเปิดออก หญิงวัยกลางคนผู้หนึ่งเดินออกมาจากประตู ร่างของนางดูแล้วซุบผอมราวกับเส้าไม้ไผ่ยึ่งนึ่ง ทางตาเต็มไปด้วยริ้วรอยยาว

หญิงผู้นี้คือ ‘หยางอ้อ’ มารดาของซอลี่ เมื่อเห็นสงเหี้ย สีหน้าก็พลันไม่สบอารมณ์ “เจ้ามาที่นี่ทำไมกัน”

หยางอ้อไม่ต้องการให้ซอลี่กับสงเหี้ยอยู่ด้วยกัน ดังนั้นตั้งแต่ที่ซอลี่ตกลงอยู่กับสงเหี้ยเป็นต้นมา ทำที่ที่นางปฏิบัติต่อสงเหี้ยก็ยิ่งย่ำแย่

สงเหยียไม่ค่อยเข้าใจเรื่องนี้นัก ตัวเขานั้นทั้งแข็งแรงและเก่งกาจ เมื่อได้
ครองคู่กับซ็อลลี เห็นได้ชัดว่าสิ่งนี้ย่อมเป็นผลดีกับหยางอิงเองไม่ใช่หรือ

ส่วนเรื่องมีบุตรไม่ได้นั้น...ในเผ่ามีเด็กตั้งมากมาย จำนวนเด็กกำพร้าเอง
ก็มีไม่น้อย หากต้องการบุตรก็พาเด็กสักสองสามคนกลับไปเลี้ยงดูที่ถ้าได้ทันที...
ว่าแต่การที่พวกเขาจะมีบุตรหรือไม่นั้น...เกี่ยวอะไรกับหยางอิงด้วยเล่า

ทว่าคนตรงหน้าคือมารดาของซ็อลลี อีกทั้งเขายังให้ความสำคัญกับนางมาก
ยามสงเหยียเผชิญหน้ากับหยางอิงจึงยังคงปฏิบัติตัวดีกับนาง “ท่านนำอิง ข้าล่า
กึ่งกาแห่งเลโซโทมาได้หนึ่งตัว เลยว่าจะแบ่งให้ท่านสักหน่อย”

หยางอิงสังเกตเห็นว่าสงเหยียอุ้มเหยื่ออยู่ในอ้อมแขน ดวงตาของนาง
จับจ้องไปที่เลโซโทซอร์สพร้อมกับเอื้อมมือจะไปรับ

ทว่าสงเหยียยังไม่ได้มอบให้นาง

สงเหยียฉีกเลโซโทซอร์สออกเป็นสองส่วน จากนั้นจึงมอบส่วนครึ่งใน
ให้กับหยางอิง “ท่านนำอิง ข้ามอบให้ท่าน”

เลโซโทซอร์สตายไปสักพักใหญ่แล้ว เมื่อสงเหยียฉีกมันออกเป็นสองส่วน
จึงไม่มีเลือดไหลออกมาแต่อย่างใด ถึงกระนั้นภาพเหตุการณ์ตรงหน้าก็ทำให้
ล้มผัสได้ถึงกลิ่นคาวเลือดคลุ้งอยู่ดี หยางอิงตกตะลึง สีหน้าเผยท่าที่รังเกียจ
นางจึงชะงักมือที่เอื้อมไปรับ

เมื่อเห็นว่าหยางอิงไม่รับ เขาก็วางเลโซโทซอร์สไว้บนแท่นหินข้างประตู
ก่อนจะพยักหน้าให้หยางอิงแล้วเดินจากไป

ในเผ่าของพวกเขา หลังจากเด็กๆ ถึงวัยผู้ใหญ่แล้ว พวกเขาสามารถ
แยกตัวไปจากมารดาของตนได้ แต่ก็มีอีกจำนวนมากที่แยกจากมารดาของตน
ตั้งแต่วัยไม่ถึงวัยผู้ใหญ่ หลังจากนั้นจะไม่กลับมาอาศัยอยู่กับมารดาอีกเลย
ที่พบมากที่สุดคือยามที่เผ่าไม่มีอาหารเพียงพอสำหรับคนชราและเด็ก ๆ พวกเขา
จะแหวะมามอบอาหารให้มารดาที่เลี้ยงดูมา หากบิดาก็เป็นฝ่ายเลี้ยงดูด้วย พวกเขา
ก็จะมอบให้อีกหนึ่งส่วน

ในเผ่าของพวกเขา ความสัมพันธ์ระหว่างบิดามารดาและบุตรไม่ได้ใกล้ชิด
กันมากนัก ทุกคนคุ้นชินกับสิ่งนี้ดี

ที่สงเหยียดีกับหยางอิงเพราะนางคือมารดาของซ็อลลีก็เท่านั้น ทว่าจะให้เขา

เคารพเทิดทูนหย่างยิ่ง นั่นย่อมไม่มีทางเป็นไปได้

หลังจากออกจากบ้านของซื่อลี่แล้ว สงเหยียก็เหลือบเห็นทางเข้าถ้ำข้าง ๆ มีชายหนุ่มผิวขาวสวมชุดหนังสัตว์ผู้หนึ่งกำลังนั่งเคี้ยวบางอย่างที่น่าจะเป็นกิ่งไม้พลางมองมาที่เขา หรือว่า...มองเนื้อในมือเขากันแน่?

สงเหยียหยุดก้าวเท้า ชมวดคิ้วมองชายหนุ่มผู้นั้น

ชายหนุ่มที่อยู่เบื้องหน้าเขาชื่อว่า 'โจว' อายุมากกว่าเขาสองปี ในเผ่าถือว่าอายุเท่ากัน ทว่าพวกเขากลับไม่เคยเล่นด้วยกันมาก่อน เพราะโจวเป็นคนไม่เอาไหน อีกทั้งเขาแทบจะไม่ออกจากถ้ำเลยตั้งแต่ยังเด็ก

หากเด็กเช่นนี้เกิดในบ้านคนอื่น เขาต้องถูกทิ้งเป็นแน่ แต่มารดาของโจวก็ตั้งใจเลี้ยงดูเขาอย่างดี

มารดาของโจวแข็งแกร่งมาก คนจำนวนเกือบหนึ่งในสามของเผ่าจะปลุกพลังสติขึ้นมาเป็นหมีชนิดต่าง ๆ และจำนวนหนึ่งในสามของผู้ที่ปลุกพลังสติเป็นหมีจะมีพลังสู้รบแข็งแกร่งมาก ซึ่งมารดาของโจวเป็นหนึ่งในนั้น

หมีแม่ลูกอ่อนไม่ควรจะต่อแรงแด่ด้วยอย่างยิ่ง ยิ่งเป็นมารดาของโจวยิ่งไม่ควรล่วงเกินไปกันใหญ่ นางเลี้ยงดูโจวอย่างดีเสมอมา ถึงแม่โจวจะเรียนรู้การออกไล่ไม่ได้ความ หรือกระทั่งการสื่อสารกับคนอื่น ๆ ไม่เป็น แต่นางก็ไม่เคยปล่อยให้โจวอดอยากเลย

จนกระทั่งนางตายจากไป

สองเดือนก่อน มารดาของโจวไม่กลับมาอีกเลยหลังจากออกไปล่าสัตว์ล่าพังทุกคนต่างรู้ว่ามารดาของเขาต้องตายอยู่ข้างนอกเป็นแน่

ช่วงไม่กี่วันแรก ผู้คนในเผ่าที่มีความสัมพันธ์ที่ดีกับมารดาของโจวจะแวะมาเยี่ยมเขา ทว่าเมื่อเวลาค่อย ๆ ผ่านไป จึงไม่มีใครให้ความสนใจอีก ทุก ๆ ปีในเผ่านี้ล้วนมีคนตายจาก ไม่มีผู้ใดจดฝังอยู่กับความเจ็บปวดไปตลอดได้

หลังจากนั้น...โจวเกือบจะอดตาย

อาจเป็นเพราะเขาโง่เขลาเกินไป เลยไม่ได้ไปเอาส่วนแบ่งอาหารในตอนที่เผ่ากำลังแจกจ่ายกลับมาแม้แต่นิด คนอื่น ๆ คิดว่าเขายังคงมีอาหารของมารดาที่เก็บเอาไว้ในบ้านหลงเหลืออยู่ จึงพากันไม่สนใจเรื่องนี้อีก

เมื่อคิดมาถึงตรงนี้ สงเหี้ยยถอนหายใจออกมา

เมื่อหนึ่งเดือนครึ่งที่ผ่านมา ตอนที่เขาออกมาตามหาซื้อสิ่งที่นี้ เขาเห็นโจวคลานออกมาจากถ้ำพอดี จึงสังเกตเห็นว่าโจวเกือบจะอดตายอยู่แล้ว

ในเวลานั้นเขาได้แบ่งอาหารให้โจวบ้างเล็กน้อย นั่นทำให้โจวมีชีวิตอยู่ต่อไปได้ หลังจากนั้นอาจเป็นเพราะเขาได้ผ่านช่วงเวลาแห่งความเป็นความตายมาแล้วหนึ่งครั้ง โจวจึงเปลี่ยนแปลงไปมาก เขาจึงยอมออกมาใช้ชีวิตนอกถ้ำบ้าง

ทว่าโจวโตเป็นผู้ใหญ่แล้ว แต่กลับไม่ได้ปลูกพลังสติเป็นสัตว์ใด ๆ อีกทั้งยังไม่เคยได้รับการฝึกฝนเลย... หากปล่อยให้เขาเข้าร่วมในการล่าสัตว์ก็นับว่าเป็นการทำร้ายเขาทางอ้อม ดังนั้นเขาทำได้เพียงติดตามกลุ่มเก็บเกี่ยวเพื่อเก็บเกี่ยวพืชผลในบริเวณใกล้เคียงเท่านั้น

ทุกคนในกลุ่มเก็บเกี่ยวล้วนเป็นคนชรา เด็ก หรือคนพิการในเผ่า โจวเป็นชายหนุ่มคนเดียวที่มีแขนขาครบสมบูรณ์ แต่ถึงกระนั้นก็มีข่าวลือว่ายามที่โจวออกไปหาอาหาร เขามักจะฟุ้งซ่านเหม่อลอยจนเก็บเกี่ยวได้น้อยกว่าเด็กบางคนด้วยซ้ำ

เกรงว่าสมองของเขาไม่สมบูรณ์มากกว่ากระมัง

“โจว!” สงเหี้ยยตะโกนเรียก

“หืม?” โจวมองสงเหี้ยย ผิวของเขาขาวสะอาด หน้สัตว์ที่สวมใส่ก็ดูสะอาดสะอ้านมาก

สงเหี้ยยฉีกส่วนปลายของเลโซโทซอร์สครึ่งหนึ่งที่เหลือแล้วมอบให้โจว จากนั้นจึงตบไหล่โจวพลางเอ่ยว่า “กินให้อิ่มหน่อย แล้วก็ออกกำลังกาย ฝึกฝนร่างกายให้ดี เข้ากลุ่มล่าสัตว์ให้ได้!” ในเผ่าจะแบ่งอาหารให้เขาเท่ากับคนชราและเด็ก สภาพการณ์เช่นนี้ ชายหนุ่มอย่างเขาจะไปกินอาหารจำนวนน้อยนิดพวกนี้ อิ่มได้อย่างไร เกรงว่าโจวจะต้องหิวโซทุกวันเป็นแน่

เมื่อตอนยังเป็นเด็ก สงเหี้ยยเคยอดอดอยาก ยามที่เขาจ้องมองเหยื่อที่มารดาของโจวนำกลับมาจากนตาอุกวาว มารดาของโจวก็กินแบ่งอาหารให้เขา ดังนั้นเขาจึงไม่รังเกียจที่จะแบ่งอาหารให้โจวบ้าง

สงเหี้ยยพูดจบก็เดินจากไป

โจวเหลือบมองที่แผ่นหลังของเขา ก่อนจะมองไปที่ชิ้นเนื้อในมือพลาง

ชมวดคิ้วเล็กน้อย

ทันใดนั้น เด็กชายอายุราวสิบสองสิบสามปีก็วิ่งออกมาจากด้านข้างแล้ว กำลังจะเอื้อมมาแย่งเนื้อชิ้นนั้นไป

เมื่อเห็นว่าชิ้นเนื้อกำลังจะถูกเด็กแย่งไป โจวก็ยกมือชูเนื้อขึ้นต่อหน้า และวิ่งเข้าไปในถ้ำของเขาอย่างรวดเร็วพร้อมทั้งปิดประตูใส่

“ถุย!” เด็กถ่มน้ำลายที่ประตูของโจวและวิ่งเข้าไปในถ้ำของหยางอิงที่อยู่ถัดไป

เวลานี้สงเหยี่ยเดินมาถึงถ้ำที่จุดไฟอยู่ตลอดทั้งปีตรงฝั่งทิศเหนือของที่ราบระหว่างช่องเขา

ถ้ำที่เขาอาศัยอยู่นั้นเรียบง่ายมากและไม่มียกไฟ ดังนั้นเมื่อจับเหยี่ยวได้ก็จะมาย่างเนื้อที่ถ้ำซึ่งจุดไฟอยู่ตลอดแห่งนี้

เขาแบ่งเนื้อให้หยางอิงมากกว่าครึ่ง ทั้งยังมีอีกส่วนสำหรับโจว เลโซโทซอร์ส นำหนักเกือบยี่สิบกว่าจินตอนนี้เหลือเพียงหกเจ็ดจินเท่านั้น สงเหยี่ยย่างเนื้อบนเปลวไฟก่อนจะกินจนไม่เหลือแม้แต่กระดูก

ขณะที่สงเหยี่ยกำลังกินเนื้ออยู่ ซือลี่ได้มาถึงเนินเขาใกล้ๆ เผ่า เขากลายร่างเป็นมนุษย์อีกครั้ง

เขาริบบ่าไปไม่มาพันรอบเอว ก็มมอดดูสภาพของตนแล้วรู้สึกอับอายเล็กน้อย

ตอนนี้เขาไม่มีแม้แต่กระทั่งเสื้อผ้า มีเพียงกระโปรงหนังสัตว์ตัวเดียวไว้พันรอบเอวได้เท่านั้น!

แต่ในขณะเดียวกัน ซือลี่เองก็งุนงงยิ่งนัก

เขาวิ่งไปรอบๆ แล้วมอดดูยอดเขาที่พำเรือในความทรงจำอันเลื่อนรางของเขาซ้ำๆ อยู่หลายครั้ง จากนั้นจึงกัดแขนของตัวเองอีกครั้ง ในที่สุดเขาก็แน่ใจอยู่อย่างหนึ่ง... เขาย้อนเวลากลับมายังช่วงเวลาหนึ่งร้อยปีก่อน

เส้นทางของเขานั้นยากเย็นแสนเข็ญ ทำที่สุดก็กลายเป็นราชาฮูสูร ได้ใช้ชีวิตจากวัยกลางคนไปสู่วัยชรา ขณะที่เขาคิดว่าตนเองกำลังจะตายและจะได้หวนคืนสู่อ้อมกอดของมารดาแห่งพิภพนั้น เขากลับพบว่าตนได้ย้อนกลับไปในช่วงวัยหนุ่ม ได้มีร่างกายอันอ่อนเยาว์อีกครั้ง...

หลังจากสติกลับมาแจ่มชัด ซือลี่รู้สึกเป็นสุขล้นพ้น ในที่สุดก็เงยหน้าขึ้นฟ้า คำรามก้องจนทำให้ฝูงนกจำนวนหนึ่งบนต้นไม้แถบนั้นตื่นตกใจ นกตัวหนึ่งบินขึ้นอย่างรวดเร็ว ซ้ำยังปล่อยอุจจาระราดลงบนหัวของเขา

สิงโตผู้โกรธเกรี้ยวกำลังจะเอื้อมมือไป หมายถึงบีบนกให้ตายคามือ ทว่านกตัวนั้นกลับบินหนีไปแล้ว...

จากความแข็งแกร่งที่เขาเมื่อก่อนตาย การตะปบและบดขยี้นกเช่นนั้นเป็นเรื่องง่ายตายเพียงคิดนิ้ว เพียงแต่เขาในตอนนี เดิมทีก็ยังไม่ได้มีความสามารถถึงเพียงนั้น

เขาในตอนนีไม่ใช่ราชาซอสูร์ที่แข็งแกร่งอีกแล้ว แต่เป็นเพียงมนุษย์ธรรมดาที่ปลุกพลังสติตกกลายเป็นสัตว์เท่านั้น

จากนั้นความคิดของซือลี่ก็กระจ่างชัดขึ้น เขามองลงไปที่ยอดลำต้นเขา เทพอสูร์อำนวยพรและให้โอกาสแก่เขาอีกครั้ง เขาควรทำอะไรดี หลังจากวิ่งไปตูรอบ ๆ อีกครั้ง ซือลี่ก็รับรู้ได้ว่าตอนนี้ตนอยู่ในช่วงเวลาที่เขาเพิ่งจะก้าวเข้าสู่วัยหนุ่มได้ไม่นานนัก และยังไม่ได้ครองคู่กับสงเหี้ย

ในชาติก่อนหลังจากที่เขา กับ สงเหี้ย ครองคู่กัน มีโดโนเสาร์พละกำลังแข็งแกร่งหลายตัวเข้ามาใกล้เผ่า หัวหน้าเผ่าคนปัจจุบันหรือก็คืออาของสงเหี้ยตายจากการต่อสู้กับโดโนเสาร์เหล่านั้น หลังจากนั้นสงเหี้ยจึงกลายเป็นหัวหน้าเผ่าคนต่อไป

ต่อมาเผ่าของพวกเขาถูกเผ่าอื่นโจมตีจนทั้งหมดต้องถูกขับไล่ออกจากที่ราบระหว่างช่องเขา เขากับสงเหี้ยได้นำผู้รอดชีวิตที่เหลือมาเริ่มต้นชีวิตเผ่าเร่ร่อน

ช่วงเวลาแห่งการพเนจรนั้นลำบากยิ่งนัก จนกระทั่งเขากับสงเหี้ยค้นพบเคล็ดวิชาที่ซ่อนอยู่ในถ้ำโดยบังเอิญ ทำให้พวกเขามีความหวังขึ้นมาอีกครั้ง

เขากับสงเหี้ยฝึกฝนและต่อสู้ไปตลอดทางที่พเนจร นับวันยิ่งแข็งแกร่งขึ้นเรื่อย ๆ สุดท้ายแล้วพวกเขาทั้งคู่ก็ได้เป็นราชาซอสูร์ในที่สุด

ขณะนั้นพวกเขาเพิ่งจะอายุห้าสิบกว่าปีเท่านั้น

ต่อมาหลังจากได้ทำพิธีราชาภิเษกโดยหมอผีอาวุโสแห่งวิหารเทพอสูร์ พวกเขาก็มีผืนป่ากว้างใหญ่ที่เผ่าของพวกเขาสามารถใช้ชีวิตได้อย่างเป็นสุข ส่วนเผ่าอื่น ๆ

ที่อาศัยอยู่ในป่าแห่งนี้จะต้องถวายบรรณาการแด่พวกเขาด้วย

ชีวิตเช่นนั้นคือสิ่งที่เขาในตอนวัยเยาว์ไม่แม้แต่จะกล้าคิดฝัน

ก่อนจะตาย เขาเป็นราชาสุรماه่าสิบปีแล้ว ทว่ากลับไม่มีความสุขเลย
เมื่อทบทวนดูแล้ว สาเหตุล้วนเป็นเพราะสงเหี้ย

เขาเกือบจะต้องอดตายเมื่อตอนยังเด็ก ตอนนั้นสงเหี้ยเป็นคนที่ช่วยชีวิต
เขาไว้ และยังขอให้เผ่ารับเชื้อสีที่เร่ร่อนพเนจรไปทั่ว รวมไปถึงมารดาและน้องชาย
เข้ามาอยู่ในเผ่าด้วย

หลังจากนั้นสงเหี้ยยังคงช่วยเหลือเขาอยู่เสมอ ดังนั้นเขากับสงเหี้ย
จึงกลายเป็นคู่ครองกันโดยมีเทพอสูรเป็นพยาน

พวกเขาถูกผูกไว้ด้วยกันตลอดไป

ดังนั้นแม้ว่าเขาจะกลายเป็นราชาสุรก็ไม่สามารถเป็นเหมือนราชาสุรอื่น ๆ
ที่มีแต่หญิงงามมากมายล้อม อีกทั้งเขาไม่อาจมีบุตรที่เกิดจากตนได้

จนกระทั่งต่อมาสงเหี้ยได้ตายจากไป ในที่สุดเขาถึงได้ใช้ชีวิตอย่างที่อยาก
จะเป็น แต่ตอนนั้นเขาก็แก่ชราจนทำอะไรไม่ได้แล้ว...

ชาตินี้...

เชื้อสีสุดท้ายใจลึก

เขาไม่ต้องการผูกติดกับสงเหี้ยอีกต่อไป

ผู้คนในเผ่าไม่รู้อะไรเกี่ยวกับโลกภายนอก ทว่าเขารู้ว่าท้องฟ้าข้างนอก
กว้างใหญ่เพียงใด ยิ่งไปกว่านั้น เขารู้ว่าจะทำอย่างไรให้ตนแข็งแกร่งขึ้น

เขาจะเป็นผู้แข็งแกร่งที่สุด!

นอกจากนี้ เขายังอยากจะทำทุกอย่างที่ไม่เคยทำมาก่อน และยิ่งอยาก
มีบุตรหลายคน

เชื้อสีครุ่นคิดหลายต่อหลายเรื่อง พลันท้องของเขาก็ส่งเสียงโครกคราก

นานมากแล้วที่ไม่ได้รู้สึกทิวเช่นนี้...เชื้อสีกลายเป็นสัตว์อสูรและวิ่งกลับ
ไปที่ถ้ำของตัวเองทันที

แม้ว่าทั้งหมดที่อยู่ตรงหน้าเขาจะรู้สึกแปลกตาไม่คุ้นชิน ทว่าเขาจำกลิ่นของ
ตัวเองได้ จึงหาถ้ำของตัวเองเจอ

ไม่นานเชื้อสีก็มาถึงหน้าถ้ำของตน เขาส่งเสียงคำรามหุ้มต่ำอย่างสิงโต

หลังจากที่หยางอิงเปิดประตู เขาก็แทรกตัวเข้าไปข้างในทันที

หยางอิงไม่พอใจเล็กน้อย “เจ้าแปลงร่างเป็นลิงโตทำไมกัน เสียชู้จะกลัวเอาได้”

ชื่อลี่หันหลังให้หยางอิงแล้วกลายเป็นร่างมนุษย์ ก่อนจะสวมเสื้อผ้าวางรวดเร็ว

หยางอิงพูดเสริมว่า “สงเหี้ยเพียงจะมาที่นี่ แต่เขาซิงกเหลือเกิน กิ่งกาแห่งเลโซโทตัวเล็ก ๆ เช่นนั้นยังให้เข้ามาแค่ครั้งเดียว เขาแค่ตัวคนเดียว พวกเรามีกันตั้งสามคนเชียวนะ”

ชื่อลี่ขมวดคิ้ว อันที่จริงเขาจำมารดาของตนไม่ค่อยจะแจ่มชัดเท่าไรแล้ว

ในชาติก่อนนางตายไปตอนที่เฒ่าของพวกเขาถูกเฒ่าอื่นโจมตี หลังจากนั้นเขาก็เอาแต่คิดถึงนางอยู่ตลอด ทว่าตอนนี้เขารู้สึกละเอียดใจเล็กน้อยเมื่อเห็นอีกฝ่ายยังคงคับข้องใจเรื่องกิ่งกาแห่งเลโซโทตัวจ้อยนั้น

เขาไม่ได้กินอะไรแบบนี้มาหลายปีแล้ว!

“ท่านพี่ ข้าเห็นว่าสงเหี้ยเอาเนื้อให้ใจจว! หรือเขาจะทำเรื่องหมยหน้าพี่!”
คราวนี้หยางซุนน้องชายของชื่อลี่เอ่ยขึ้นบ้าง

หยางซุนปีนี้อายุสิบสามปีแล้ว และได้ปลุกพลังสติตรังแล้วเช่นกัน

การจะปลุกพลังสติเป็นสัตว์ชนิดใดนั้นล้วนเกี่ยวข้องกับสภาพร่างกายของตน สัตว์ที่สติในร่างบิดามารดา รวมถึงร่างสัตว์ของผู้คนรอบข้าง นอกจากนี้ยังเกี่ยวข้องกับสิ่งที่พวกเขากินก่อนจะปลุกพลังสติตรังด้วย

เหล่าคนแข็งแกร่งที่ชื่อลี่พบพานในเวลาต่อมา ล้วนให้อาหารบุตรด้วยเนื้อไดโนเสาร์ที่เต็มไปด้วยพลังกำลังแข็งแกร่งตั้งแต่พวกเขายังเด็ก เพื่อให้แน่ใจว่าพวกเขาจะปลุกพลังสติกลายเป็นสัตว์ที่ทรงพลัง

เขาสามารถปลุกพลังสติเป็นลิงโตได้เพราะก่อนหน้านี้ตอนอยู่ในเฒ่าเดิมเขา น้องชาย และมารดาล้วนมีชีวิตที่ดี ครอบครัวยังมีอาหารให้อิ่มท้องเสมอ

อย่างไรก็ตาม น้องชายเขากลับต่างออกไป หลายปีก่อนที่น้องชายของเขาจะปลุกพลังสติ เขามักจะอดอยากอยู่เป็นประจำ เนื่องจากเขาไม่ได้กินเนื้อไดโนเสาร์มากพอ ในที่สุดก็ได้ปลุกพลังสติเป็นแกะที่แสนอ่อนแอเนกเช่นเดียวกับผู้เป็นมารดา

ในชาติก่อนหยางชูรอดชีวิตจากภัยพิบัติของเผ่า ต่อมาก็ได้อาศัยอยู่กับเขามาโดยตลอด แม้ว่าบางครั้งจะทำให้เขาลำบากบ้าง แต่ความสัมพันธ์ระหว่างสองพี่น้องนั้นดีมาตลอด

ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา หยางชูชอบว่าร้ายสงเหี้ยเป็นประจำ

เพราะชื่อลี้รู้จักนิสัยแย ๆ ของน้องชายดี จึงไม่ได้เชื่อคำพูดของเขา เพียงใช้เวลาไปชั่วขณะหนึ่งเพื่อนึกถึงว่า 'โจว' คือใคร เมื่อนึกออกแล้วจึงเอ่ย "หยางชู เจ้าหยุดพูดเรื่องไร้สาระได้แล้ว! สงเหี้ยกับโจวไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกัน เรื่องนี้เจ้าไม่ต้องยุ่ง!"

จริง ๆ แล้วชื่อลี้พอจะจำเรื่องของคนชื่อโจวได้บ้าง

เขาเป็นแค่กาดเคนในเผ่า เจ้ากาดเคนผู้นี้ไม่เพียงมีมารดาคอยเลี้ยงดูจนโตเท่านั้น เขายังมีบิดาที่แข็งแกร่งมากเป็นพิเศษด้วย

เขาจำได้ว่าในอีกไม่กี่เดือนนับจากนี้ บิดาของโจวจะมาหา จากนั้นโจวก็ออกจากเผ่าไปพร้อมกับบิดา

ในเวลานั้นเขาอดอิจฉาโจวไม่ได้ เพราะบิดาของโจวเคยเป็นราชาสุรที่มีอาณาบริเวณเป็นของตนเอง

แน่นอนว่าตอนนี้เขาไม่รู้ลี้กิจฉาอีกต่อไปแล้ว

ไม่กี่ปีหลังจากที่โจวออกไปพร้อมกับบิดาของเขา ราชาสุรจอมแข็งแกร่งผู้นั้นก็สิ้นชีพและไม่มีชาวคราวเกี่ยวกับโจวอีกเลย หลังจากนั้น...โจวก็ตายไป คาดว่าอาจเป็นเพราะไม่มีบิดาคอยคุ้มครอง

ชื่อลี้ไม่ได้คิดเรื่องของโจวหรือบิดาของโจวมากนัก เขารู้ว่าตอนนี้ตนยังอ่อนแออยู่มาก จะตั้งตนเป็นศัตรูกับโจวไม่ได้

"ท่านก็เอาแต่เข้าข้างสงเหี้ยอยู่นั่น!" หยางชูพูดด้วยความไม่พอใจ

หยางอิงก็พูดเสริม "เจ้าออกไปสร้างอนาคตแล้ว พอเห็นพวกเราไร้ความสามารถ ก็เลยไม่อยากดูแลพวกเราแล้วหรือ"

ชื่อลี้เริ่มหงุดหงิด "พวกเจ้าวางใจเถอะ ข้าไม่มีทางไม่ดูแลพวกเจ้า"

หลังจากที่ได้ยินชื่อลี้พูดเช่นนั้น หยางอิงก็โล่งใจ "ชื่อลี้ พวกเราได้แต่พึ่งพาเจ้าเท่านั้น...เจ้าทั้งเราไม่ได้นะ"

ชื่อลี้พยักหน้า นี่คือการดากับน้องชายของเขา เขาจะไม่มัวนั่งขวาง

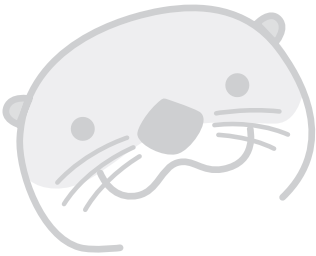
ในชาตินี้ เขาจะไม่ยอมให้มารดาตายเร็วเกินไป...ที่ผ่านมานางลำบาก
ตรากตรำมากพอแล้ว เขาจะทำให้นางมีชีวิตที่ดีขึ้นแน่นอน!

ขณะที่ซ้อลี่กำลังคิดเรื่องนี้ เขาสังเกตเห็นซากของเลโซโทซอรัสครึ่งตัว
ที่หยางอิงตั้มจนสนุกเอาไว้

ทักษะการทำอาหารของหยางอิงตั้มค่อนข้างแย่ เห็นแล้วพานทำความรู้สึก
ไม่อยากอาหาร ทว่าตอนนี้ท้องเขากลับหิวยิ่งนัก

ซ้อลี่กินเลโซโทซอรัสเพียงไม่กี่คำแล้วพูดว่า “ข้าจะไปนอนแล้ว พวกเจ้า
อย่าส่งเสียงดังรบกวนข้า” เขาจะต้องเริ่มฝึกฝนให้เร็วที่สุด!

หยางอิงตั้มกับหยางซู่พยักหน้าตอบรับ

ทดลองอ่าน